

Riobó Clavell, Carles, Montja Poma, Paco (2007)
«Medalles de la ciutat 2007: Jordi Martí i Castello, Mercè Riera i Manté, Club Atlètic Granollers, Club Bàsquet [...]»
Medalles de la Ciutat / Ajuntament de Granollers / Arxiu Municipal de Granollers

Club Bàsquet Granollers

| 59

"Eren joves, boniques i modernes". El primer equip de bàsquet de Granollers es forma el 1932, és femení i juga al camp de futbol del carrer de Girona. El vestuari està cosit a casa.

Medalla de la Ciutat al **Club Bàsquet Granollers**

En reconeixement a la promoció del bàsquet durant 75 anys a la ciutat i a la difusió dels valors de l'esport entre una gran pedrera de jugadors i jugadores.

Es vol distingir, a més, l'aposta decidida per la promoció del bàsquet a les escoles que ha fet l'entitat, al llarg de tota la seva singladura. Avui el CB Granollers continua farcint el seu primer equip, gràcies a una vintena llarga de conjunts, demostrant com n'és d'important tot el col·lectiu per seguir el recorregut iniciat ara fa 75 anys.

L'equip té una progressió imparable. La temporada 1949-50, jugant al pati de l'Escola Pia, els jugadors viuen l'ascens a Primera Categoria Catalana, grup B.

Als anys trenta, en uns temps amb poques distraccions, la pràctica esportiva era una de les principals activitats socials i de lleure. Tant és així que era freqüent que un practicant combinés diverses disciplines.

A Granollers, alguns dels primers atletes que donarien origen al Club Atlètic Granollers també se senten atrets per un esport nou i que sembla un bon complement a l'educació física: el basquetbol.

Fins aquí res gaire extraordinari. El més sorprenent és que aquest joc peculiar crida l'atenció d'un grup de noies, fins al punt de voler-ho provar. La seva petició es pren en consideració i seran les primeres a entrenar-se amb regularitat, els diumenges al matí. És així com finalment la junta directiva del Granollers SC decideix constituir una secció de bàsquet.

Les anècdotes abunden. La ciutat compta aleshores uns 12.000 habitants i les dones no tenen accés a moltes coses. Els familiars d'una jugadora s'assabenten que per entrenar-se es treu les mitges... i no la deixen jugar més.

Malgrat els impediments familiars i laborals, les noies progressen i el 6 de març de 1932 es juga a Granollers el primer partit de bàsquet... sobre un camp de futbol. No és una mala opció, tenint en compte que, a manca de terrenys de joc adients, en el futur alguns partits comarcals s'hauran de disputar a les places dels pobles.

En aquell partit inaugural l'equip local s'enfronta a la Unió Esportiva Sants, que s'imposa per 6 a 4. El més important, però, és que el matx és tot un èxit de públic i aquest fet encoratja els esportistes i els dirigents del club. La llavor ja està plantada i l'entusiasme s'encomana: el 5 de juny d'aquell mateix any ja es presenta l'equip masculí. El bàsquet a Granollers prendrà una embranzida definitiva.

Malauradament la Guerra Civil esclafa aquella energia, literalment. Els camps de joc –ja de

A finals de la dècada dels 70 el CBG inaugura la seva època daurada. La temporada 1976-77, 45 anys després de les primeres cistelles, l'equip juga a Primera Divisió nacional.

per si força precaris— són arrasats i les cistelles cremades. Després de la guerra, fruit de les directrius polítiques i esportives imposades pel nou règim, l'entitat es veu obligada a canviar el seu nom pel de Club Deportivo Granollers, però els ànims no decauen. De mica en mica una nova generació de joves reprèn aquell impuls incipient anterior al conflicte bèl·lic, per bé que ara ho han de fer a l'empara de l'organització juvenil de Falange Española.

A la dècada dels quaranta es reprenen les competicions i el 1942 es constitueix la primera junta directiva del F.J. Granollers i l'equip es federa. S'inscriu als campionats promoguts per la Federació Catalana i al cap de quatre anys, el 1946, assoleix un triomf destacat en imposar-se com a campió provincial. És només un preludi de la consecució del campionat de Catalunya, un títol aconseguit a Lleida en una final en la qual els granollerins apallissen el F.J. Girona per 68 a 11.

Aquest èxit —sumat a certs canvis en la política esportiva del país— és un revulsiu important que permet la creació del Club Bàsquet Granollers, l'1 d'octubre de 1946. El pati de la Falange —l'antiga Unió Lliberal— es transforma en la llegendària "pista rosa", pel color del ciment emprat. Finalitza el campionat d'aquell any i l'equip puja a tercera preferent.

A partir d'aquest moment els esdeveniments es precipiten en una ràpida successió. El 1948 el reglament dictat per la Federació obliga a canviar novament de terreny de joc. La solució és un acord amb l'Associació d'Antics Alumnes de les Escoles Pies, segons el qual l'equip passa a anomenar-se EP Granollers i juga els partits al pati de l'escola. El trasllat coincideix amb l'ascens a segona preferent, tot i que un parell d'anys més tard, el 1950, s'arriba a primera catalana, grup B, en la que fou la primera retransmissió radiofònica en la història de la ciutat.

El creixement i la progressió esportiva són positius, però també tenen el seu revers indesitjable. Les necessitats econòmiques que comporta l'ascens de categoria ja no poden ser assumides per l'associació. Fruit d'això, el 1951 les gestions amb el Club Deportivo Granollers de futbol per tal d'incorporar el bàsquet com a secció es materialitzen.

Tanmateix, no tot és vent a favor. Un diumenge de març del 1955 un autocar transporta els equips masculins i femenins a Lleida. Acompanyen els jugadors els directius i els seus familiars. A

En la seva etapa més dolça, el CBG acomiada la brillant dècada dels setanta participant a la seva primera competició europea, la Copa Korac, organitzada per la Federació Internacional de Bàsquet.

un quilòmetre de Tàrraga el vehicle perd la direcció i xoca contra un arbre en un aparatós accident. Tot i que no es produeixen víctimes mortals –però sí molts ferits, alguns de consideració–, l'accident desencadena una greu crisi en el si de l'entitat. Les temporades següents són difícils i només l'equip infantil aconsegueix el campionat de Catalunya el 1957.

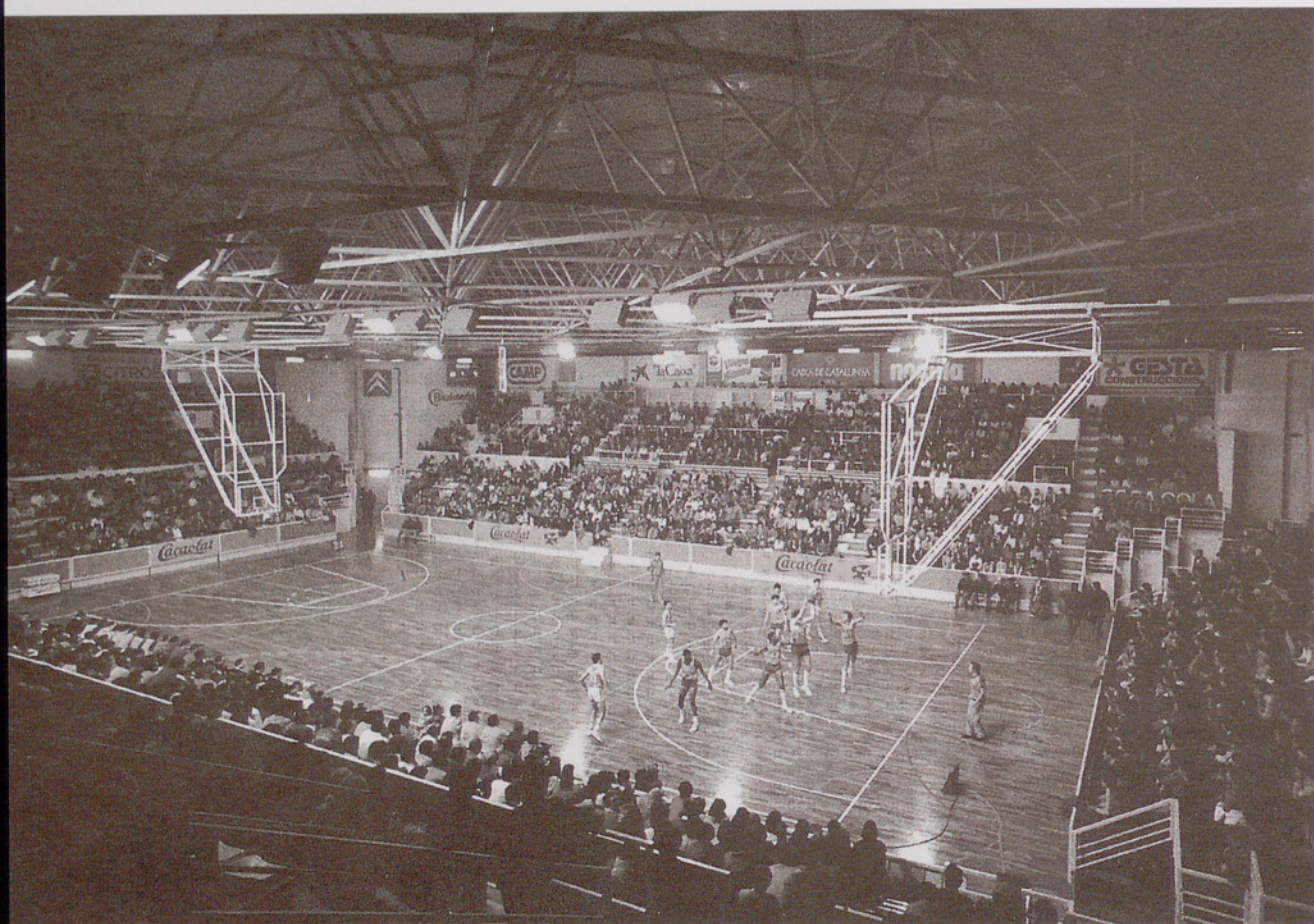
El 1958 resulta transcendental. Aquell any el CBG deixa de ser una secció del club de futbol i es constitueix finalment com a entitat independent. L'encertada gestió acompanya l'evolució d'un club de prestigi, amb forta implantació, una sòlida base esportiva i una personalitat pròpia.

El 1960 s'assoleix l'ascens a primera regional i durant les festes de l'Ascensió s'inaugura el nou pavelló poliesportiu municipal al carrer de Lluís Companys, un dels millors del país. I encara més important: es fa una aposta decidida per la promoció de l'esport de base amb la introducció del bàsquet als centres escolars. El club no treballa només el seu present, sinó que també prepara el seu futur.

Amb els fonaments consolidats, el CBG enceta una densa i fecunda trajectòria: la temporada 1961/62 s'aconsegueix l'ascens a segona estatal, i es manté la categoria. El 1963/64 s'inicia el minibàsquet i el 1966 es crea el Primer Campionat Escolar Comarcal de Mini.

La moguda dècada dels seixanta veurà ascensos i descensos. El 1969 es comencen a passar dificultats i s'imposa una revifalla que comença a gestar-se un parell d'anys més tard. El fruit d'aquest redreçament té un dels seus punts d'inflexió el 1972, amb el retorn a segona estatal, categoria en la qual el club s'assenta i assoleix importants resultats jugant les fases d'ascens a primera divisió espanyola. Finalment s'aconsegueix arribar a la divisió d'honor, l'elit del bàsquet estatal. És la temporada 1976/77, amb el patrocini de la marca de sabons Camp, ben arrelada a la ciutat. Van caldre quatre anys d'ajustos i reestructuracions per gaudir de l'etapa més memorable del CBG.

El 1977/78 Areslux és el nou patrocinador del club, que el 1978/79 participa per primera vegada en una competició internacional, la Copa Korac, mentre que a la lliga espanyola aconsegueix un sisè lloc.

Amb una cabuda mitjana de 3.500 persones, el nou pavelló del carrer de Girona, inaugurat el 1986, triplica la capacitat de l'antiga pista de parquet.

La temporada 1982/83 torna a ser especialment brillant, amb un impressionant tercer lloc a la màxima lliga espanyola.

El 1982 es constitueix l'ACB i el CBG n'és un dels clubs fundadors. És l'època en la qual les estructures del bàsquet estan canviant amb rapidesa, cercant la popularització i un augment de l'espectacularitat. El pavelló s'omple cada dissabte. El curs 1984/85 el patrocinador és la firma Cacaolat i s'aconsegueix la classificació per al play-off final.

Quatre anys més tard, el 1986, s'inaugura el nou pavelló del carrer de Girona, seu actual del club. Amb una cabuda mitjana de 3.500 persones, aquesta instal·lació amb grades retràctils triplica la capacitat de l'antiga pista de parquet i esdevindrà un valuós aval patrimonial.

El cert és que l'esport de la cistella es troba immers en un enorme procés de transformació arreu de l'Estat, una expansió que propicia l'aparició de noves categories (lligues LEB i EBA) i de nous clubs. Aquest panorama canviant –que sovint prioritza el guany econòmic per sobre dels projectes esportius– afecta directament el model clàssic del club de base, particularment a Catalunya.

De sobte sembla que no n'hi ha prou amb els jugadors de plantilla i que calen grans fitxatges i noms estrangers... i pressupostos desorbitats. Malauradament la realitat més implacable no tarda a imposar-se, i s'obre un període especialment negatiu per al bàsquet a la ciutat, amb problemes de tota índole. Les regles del joc han canviat. Competir al màxim nivell és costós i això provoca un gran desgast en els clubs amb menys autonomia financera.

Mantenir-se en aquest context, amb pocs recursos i sense suport institucional, implica un gran esforç que comença a passar factura. La campanya d'aportacions econòmiques també fracassa.

L'any 1993 el CBG perd la categoria a l'ACB, però no pas per manca de mèrits esportius, sinó per manca de mitjans econòmics. El pitjor és que, amb el descens, la ciutat també refreda la seva passió pel bàsquet.

El 2006 l'Argenta CBG s'imposa a la final de la Lliga Catalana davant l'Olesa, en un emocionant partit jugat a Manresa. És el darrer títol oficial que acumula al seu historial.

Després del descens es viuran uns anys difícils, tant esportivament com econòmicament. La temporada 2002/03 s'assoleix definitivament l'ascens a la categoria de lliga EBA, on encara continua actualment.

El 2004 es tanca una fusió entre el CBG i el Grup Esportiu Granollers que posa fi a la divisió del bàsquet de Granollers des de feia vint anys. "Va ser un gest important de cara a la ciutat, de visualitzar que hi ha un únic club de bàsquet i que aquest esport està unit."

L'aliança permet incrementar el nombre d'equips i palesa que la tasca de formació i l'enfortiment del planter és l'única manera de subsistir. "Aquesta és la feina en la qual ara estem més immersos. Tenim un primer equip que és la nostra bandera, el més important del club, però bàsicament el dia a dia és el treball amb els nens, des de l'Escola de Bàsquet –amb 6 o 7 anys– fins que poden accedir al primer equip. L'objectiu és d'aconseguir, a curt termini, que els jugadors dels primers equips siguin subministrats per la casa."

El club continua la seva aposta de potenciació del bàsquet de base com a model de treball. En els darrers anys la junta directiva actual ha reorganitzat esportivament un club que estava força desestructurat. El rumb s'ha clarificat i en el rerefons sempre es manté la confiança en la garantia que representa el gran patrimoni social i esportiu del CBG. A hores d'ara té 25 equips: setze de masculins i nou de femenins, a més a més de l'escola de bàsquet. Sens dubte, la història continua. "Pel que fa a l'estructura de club i al nombre de jugadors practicants, estem entre els deu primers. En tot Catalunya n'hi ha pocs amb el nostre volum d'equips, i fa un parell d'anys vàrem rebre el trofeu Comitè Olímpic de Catalunya per ser un dels clubs amb més equips federats."

De la darrera etapa sobresurt la victòria davant l'Olesa a la final de la lliga EBA. El partit, jugat a Manresa el 2006, va dur molts aficionats a la capital del Bages per presenciar un xoc intens i vibrant. Aquest any 2007 va arribar a la final, però va perdre per la mínima, aquest cop també contra l'Olesa. Aquest és, de moment, el darrer títol oficial de l'Argenta Club Bàsquet Granollers i representa tota una injecció de moral i de reconeixement de la feina feta. "Hi ha

25 equips conformen el CBG de la temporada 2007-08. Un veritable planter que assegura encara moltes encistellades amb denominació d'origen Granollers.

força gent de la junta que som exjugadors i ara hi portem els fills a entrenar. Bàsicament és el nostre esport, el coneixem i ens trobem bé aquí dins. Ser directiu d'un club de les nostres característiques és donar molt a canvi de res; ho fas perquè t'agrada. I quan nosaltres ho deixem segur que sortiran uns altres bojos que s'hi posaran. Per això hem durat 75 anys. Nosaltres no som els primers ni els últims."

El club ha pagat un preu molt alt, i sembla que s'ha après la lliçó de no voler estirar més el braç que la màniga. L'objectiu és de recuperar la capitalitat del bàsquet comarcal. "Cada any estem una mica millor i formant millors jugadors. I arribarà un dia en què ens haurem de plantejar de fer alguna cosa més, perquè si aquí no els donem una sortida els jugadors se n'aniran a un altre lloc. Aquesta és la realitat, però mai un equip arrossegarà la resta del club, perquè això ja ha passat. Arribarem fins on puguem arribar. L'ACB és impossible, però creiem que podem tenir més equips a preferent i que els equips sèniors –tant el masculí com el femení– podrien estar en alguna categoria més amunt."

La confiança en el futur té el millor reflex en l'ampli reguitzell d'actes oberts a la ciutadania que festegen els primers 75 anys de vida de l'entitat: presència a la Mitja Marató de Granollers, partits i torneigs escolars i de categoria mini, un entranyable sopar de germanor i una multitudinària festa per als més joves a la plaça de la Porxada.

Al llarg d'aquests tres quarts de segle són moltíssimes les persones que han viscut pel bàsquet: presidents, directius, entrenadors, tècnics, jugadors i aficionats, i per això la celebració pretén fer partícip tota la ciutat d'aquest esdeveniment, perquè, en aquesta aventura col·lectiva, també hi ha aportat la seva il·lusió gent anònima, gràcies a la qual el club s'ha sostingut i ha perdurat en el temps.